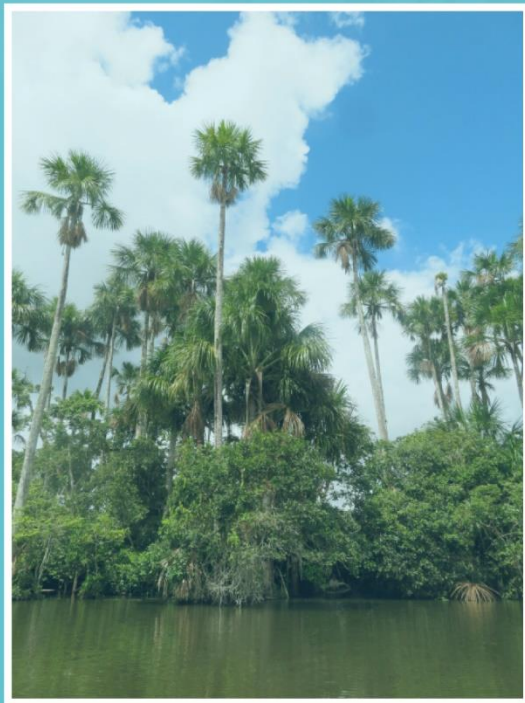

**MOŽNÁ SE TO NEDÁ
VYSVĚTLIT ROZUMEM**

VIOLA TWODOVÁ

MOŽNÁ SE
TO NEDÁ
VYSVĚTLIT
ROZUMEM

Viola Twodová

Tuto knihu věnuji s dovolením sobě. ☺

MILAN

„Niky, já myslím, že by to mohl být ten pravý. Je úžasný. Fakt mě okouzлил. Úplně. Potkali jsme se včera v baru. Dneska po lyžovačce tam půjdu zase. Bezva víkend! Byl to prima nápad,“ bájlila jsem nadšeně své nejlepší kamarádce a ani ji nepustila ke slovu. Milan, můj nový objev. Byla jsem z něj opravdu nadšená. Dneska máme spolu zase rande. Nemůžu se dočkat. Byl to opravdu famózní nápad. Víkend na horách. Lyžujeme s Andrejkou o sto šest. I jí se Milan líbí. A to je dobré znamení. Protože jí se hned tak někdo nelíbí. Jakub také není k zahození, jenže ten už je zadaný. Je tu s Marií. Večer se k nim zase přidáme. Jupí!

„Počkej chvíli,“ zadržela mě Niky. „Řekni mi o něm něco konkrétního. Co dělá, kolik mu je a tak,“ smála se do telefonu.

„No, pravda, je o pět let mladší, je mu třicet. A co dělá? Nějakého marketingového ředitele.“

„Hm, tak to je bezva partie. A co, vyprávěj, bylo něco?“ vyzvídala kamarádka.

„Tak to víš, dali jsme si vínko a pak nás kluci ještě pozvali na šampaňské, trochu jsme měli upito. Strávili jsme spolu krásnou noc. Říkal, jak se do mě zamiloval.“

„No tak to musela být tedy jízda. Když ty jsi hned první večer s ním... páni! Těším se, až ho potkám. Tak to jsem od tebe ještě neslyšela.“

„Jo, já vím, asi jsem neměla tak rychle. Jenže to vše bylo tak báječné a tak to do sebe zapadalo. Nedalo se to jinak.“

„Doufám, že jste použili prezervativ.“

Konzervativní jako vždy. Přitom má za sebou podstatně víc chlapů než já.

„No tak ten jsme neměli. Jo. Já vím. Máš pravdu. Měli bychom. Jo. Říkal, že je už delší dobu sám, a že dlouho žádnou neměl. A já taky ne. Prostě jsme si sedli. Opravdu,“ argumentovala jsem spíš sama sobě, než jí.

„Ty jsi blázen. Vždyť ho vůbec neznáš. A hned s ním spíš jen tak? Co kdybys otěhotněla?“

„Jo, jo, uznávám. No tak bych měla krásný a chytrý dítě se skvělým chlapem. Asi jsem prostě moc dlouho byla sama. Vrhla jsem se do toho po hlavě. No už se to stalo.“

Malinko mi zkazila náladu. Měla samozřejmě pravdu. Jenže já ve své euforii jsem nic podobného nevnímala. Posledních pět let jsem se marně snažila potkat toho pravého. Sex se žádný nekonal, a tak když se ke mně přiblížil krásný okouzlující chlap, tak jsem to zřejmě chtěla.

„No to tedy vrhla. Jsem na tebe zvědavá. Čekám další zprávy, kočičko. Pá,“ rozloučila se Niky a já se šla soustředit na svůj ohoz na večer. Chtělo to důkladnou přípravu. Vypadat přirozeně, svůdně a přitom nenápadně. Vybrala jsem červený rolák a černé džíny. Vynikla tak moje krásná postava. Rozpustila jsem vlasy, ale pak jsem si to rozmyslela a udělala si culík. Hlavně nenápadně. To bylo naše heslo s Andrejkou.

Hned po večeri jsme zapluly do baru. Milan tam seděl se svými přáteli na barových židličkách. Lehce mě to rozladilo, předpokládala jsem, že nám bude držet místo u stolu. Šla jsem k němu a pozdravila ho.

„Ahoj Milane, jaký jste měli dnes den?“ šveholila jsem.

„Ahoj, ahoj. Jo, děkuji, dobrý,“ odpověděl. Ani mi neřekl jménem a v konverzaci nepokračoval. Kde je ten rozšafný vypravěč ze včera?

„Co se děje?“

„Nic, vše v pořádku.“

„Vypadáš nějak sklesle. Stalo se něco?“

„Ne, to se ti zdá. Opravdu. Nic se nestalo.“

Konverzace tedy značně vázla.

„Víš co, takhle jsem si naše další rande tedy nepředstavovala. Tohle mě nebaví. Čau.“

Naštvala jsem se. Parchant. Včera mi vyprávěl, jak se do mě zamiloval, že to je láska na první pohled a dneska se ke mně nezná? Asi mě chtěl dostat jen do postele. To jsem tedy blbec. Že já se s ním vyspala. Bylo mi pomalu do breku. Andrejka to na mně viděla a odtáhla mě na druhou stranu baru. Daly jsme si koktejl pro lepší náladu. Rozpustila jsem si vlasy a šly jsme s Andrejkou tancovat. Když dohráli písničku, bylo slyšet útržky hovoru.

„...ty jsi fakt debil, Milane... pro boha, už se na ni vykašli... hele, ta Lucka je fakt krásná ženská...“ Začali zase hrát, takže jsem už nic neslyšela. Po rychlých písních jsme se šly posadit zase k baru. Začaly ploužáky. Najednou se u mě objevil Milan.

„Smím prosit?“ ptal se, jako by se nic nestalo.

„Prosím.“

Šla jsem s ním tancovat. Nic jsem při tom neříkala. Moje nadšení z něj nějak pokleslo. Byl to opravdu krásnej chlap, to se muselo nechat. Asi na to spoléhal a balil na to ženy. Líbil se mi, to určitě, ale včera mě okouznil ještě něčím dalším. Tak s nadšením vyprávěl historky z lyží,

byla s ním legrace. Že by v tom hrál roli alkohol? Pravda, byla jsem trochu v náladě a on taky.

„Lucko, ty se na mě zlobíš?“ zeptal se po tanci.

„Proč bych se měla zlobit?“

„No... nic neříkáš.“

„Podívej se, Milane, já nejsem na podobné hry zvědavá. Včera jsi mi tvrdil, jak je to láska na první pohled, pomiloval ses se mnou a teď na mě kašleš? Co to jako má být?“

„Omlouvám se, víš, já jsem tu potkal bývalku. Nějak mě to rozhodilo,“ vysvětloval mi.

„Tak si to uspořádej, jo? Já na tohle fakt nejsem zvědavá. Jestli to s ní nemáš ještě dořešené, tak si za ní běž a nech mě být,“ nepárala jsem se s ním.

„Ne, Luci, chci být s tebou. Opravdu. Už mě nezajímá. Omlouvám se.“ A začal se na mě zase usmívat. Byla jsem trochu na rozpacích. Mám mu to odpustit? Choval se opravdu jako blbeček. Ale omluvil se. A je to jediný zajímavý mužský za posledních pět let. A už jsme spolu spali. Bez ochrany, jak by řekla Niky.

„Dobrá, Milane. Omluva se přijímá. Jestli se to ale bude opakovat, kašlu na tebe. Jasný?“

„Jasný, nebude. Neměj starost. Děkuji, Luci.“ A už se ode mě nehnul. Stál u nás u baru a opět našel spoustu zábavných historek, o které se s námi podělil. Jen na WC si odskočil. V tu ránu u nás byl další pohledný chlapík. Do té doby jsem si ho nevšimla. Zajímavé, jakmile máte nějakého chlapa, objeví se ještě další.

„To si nemohu dojít ani na záchod?“ komentoval to Milan a hrnul se ke mně. Chlapík zklamaně odešel.

„To víš, musíš si mě hlídat,“ láskovala jsem s ním.

Našel tedy raději místo u stolu, kam jsme si všichni mohli sednout. A zase to byl ten můj milý Milan. Bylo mi s ním příjemně. Protancoval se mnou všechny ploužáky. Prý aby nemusel žádnému chlapovi vysvětlovat, že nemá šanci, že jsem jeho dívka. Znělo to hezky. Večer si mě pak odvedl na pokoj a znovu se se mnou krásně pomiloval. Byla jsem znovu unešená, i když už jsem tolik nelítala.

Ráno mě Milan přemlouval, ať si vezmu dovolenou a strávím tu s ním celý týden. Co prý jinak bude na horách sám dělat? Zavolala jsem tedy do práce. Nadšení nebyli, ale co mohli dělat s poblázněnou ženskou? Dovolenu jsem tedy dostala. Celý týden jsme lyžovali a milovali se. A to pokračovalo celý další měsíc po našem návratu z hor. Milan řekl, že si je naprosto jistý, a že si přeje, abych se k němu nastěhovala. To jsem tedy udělala a svůj byt jsem pronajala. Tolik nádherného sexu jsem si snad nikdy neužila. Z této sexuální euforie mě probralo až uvědomění, že se nedostavila menstruace. Bylo pravděpodobné, že jsem těhotná. A doktor to také potvrdil. Svěřila jsem se Milanovi. Byli jsme za jedno, že se vezmeme, opatříme si společné bydlení a budeme mít spolu rodinu. Koupili jsme tedy malý domek se zahradou. Přípravy svatby zabraly asi měsíc. Chtěli jsme se vzít dřív, než mi bude špatně a začne růst břicho. Termín jsme stanovili na konec dubna.

SVATBA

Mojí svědkyní byla samozřejmě Andrejka. Byla přítomna celému našemu seznámení. Niky zrovna odjela na stáž do Anglie a nebyla si jistá, jestli se svatby stihne zúčastnit. Mrzelo mě to. Milan si vybral nějakého Timotyho. Vůbec jsem ho neznala. Nějaký kamarád už od dětství, soused u rodičů. Prý jsou jako bráchové. Ted' je někde na cestách. Přijede speciálně na Milanovu svatbu.

Přípravy probíhaly dost ve spěchu, jeho rodiče pozvali na svatbu spoustu lidí. I Milan musel pozvat všechny své kamarády. Velkolepá akce. Mně to bylo celkem jedno. Pozvala jsem moji rodinu a pár opravdu dobrých kamarádek. Nepotřebuji k tomu velké show. Když to chtějí, tak ať si to sami také zorganizují. Já jsem se starala o své šaty a boty, a o to, abych byla v den svatby krásná. Musela jsem vyzkoušet i kadeřnici a kosmetičku. I když nakonec jsem byla přesvědčená, že chci mít rozpuštěné vlasy. Je mi jedno, kdo bude co říkat. Udělám si to po svém.

Nejvíce práce mi dal výběr šatů. S mojí nekonfekční postavou nebylo jednoduché něco najít. Šaty se musely tak jako tak zabírat. Za poslední dva měsíce jsem spíše trochu zhubla. No jo, sex je výborná odtučňovací kúra. A prsa se mi pomaličku začaly ještě nalévat. Už normálně jsem měla dvě konfekční čísla rozdíl mezi spodní a horní částí. Ted' už to byly spíše tři čísla. A s tím tedy v žádném salónu nepočítali. Naštěstí za peníze lze vše, takže jsem si nakonec šaty vybrala a prostě mi je zúžili na můj pas. V den svatby bylo tedy vše dokonale připravené. S Milanem jsme se podle pravidel ten večer

neviděli. Potkáme se až před obřadem. Svatební obřad se měl konat venku pod širým nebem. Milanovi rodiče nechali postavit altán a zaplatili za nás poplatek za odloučené místo. Za peníze lze ledascos.

Na svatbu jsme přijeli několika auty. Zaparkovali jsme na přírodním parkovišti a já hned viděla Milana, jak se ke mně hrne. Vystoupili jsme z auta a přivítali se. Vyzval mě, že mě seznámí se svým svědkem Timotym. Kousek jsem popošla, když na mě zavolala mamka ohledně kytice. Otočila jsem se směrem k ní a chtěla jí sdělit, že kytici jsem nechala zatím v autě. Udělala jsem při tom krok stranou a s někým jsem se srazila. Tedy měla jsem pocit, že mě někdo srazil k zemi. Spadla jsem a na vteřinu asi ztratila vědomí. Uslyšela jsem nad sebou mužské hlasy.

„Probírá se, koukni,“ říkal ten neznámý krásný hlas. Chtěla jsem otevřít oči a podívat se, kdo to mluví. Víčka byla ale moc těžká a tak můj pokus nevyšel.

„Zlato, Lucinko, co se ti stalo? Prober se, prosím.“

Rozeznala jsem svého Milana. Někdo mi na čelo položil studený kapesník. Bylo to příjemné. Zkusila jsem oči otevřít znovu. Už se mi to povedlo více. Nade mnou se skláněl nějaký krásný mladý muž. To mě probralo. Otevřela jsem oči dokořán.

„Vidíš, už je vzhůru,“ řekl ten muž. Bylo mu odhadem něco přes třicet, opálenou snědou tvář a světlé vlasy. Co mě nejvíce upoutalo, byly jeho nádherné zelené oči. To není možné, kde by se tady vzal. Asi blouzním. Oči jsem zase zavřela. Hlava mě šíleně třeštila a já nebyla schopna se vůbec pohnout.

„Luci, prosím, prober se. Máme svatbu, pamatuješ?“ slyšela jsem žadonit Milana. Najednou se ve mně zdvihla vlna odporu. Koho si to

chci vzít? Vždyť já ho asi nemiluju. Představuji si jiného krásného muže nad sebou. Takového, který mluví klidně. Takového, který ví, co chce. Milan mě v tu chvíli vůbec nezajímal. Začalo se mi chtít zvracet.

„Ustupte, pryč!“ zase další hlas. Asi záchranka. Nakládali mě na nosítka a s houkáním odvezli do nemocnice.

Tedy Milan fakt překvapil. Už jsem viděl pár jeho přítelkyň, ale tahle? Je něčím úplně jiná. Není to taková pipina, jako všechny ty předtím. Začínám chápat, proč si ji chtěl rychle vzít. A proč jí udělal dítě. Chtěl si ji pojistit. Timoty, o čem to vůbec přemýšlíš? Uvědomil jsem si sám sebe. Tobě se snad něco stalo? Asi ta srážka nezpůsobila otřes mozku jen jí. Jak můžeš přemýšlet o skoro manželce tvého nejlepšího přítele? Dej si studenou sprchu. Mluvil jsem sám k sobě. A opravdu, šel jsem hned do sprchy, abych si vyčistil myšlenky a zchladil své zřejmě rozbouřené hormony.

Nepomohlo to. Stále jsem ji měl před očima. Silně na mě zapůsobila. Marně jsem přemýšlel čím. Měla pěknou postavu, tedy, co jsem mohl za tu chvíli vidět, ale když se na mě otočila, něčím mě oslnila. Nechápal jsem čím. Asi ty její oči. V životě jsem neviděl krásnější. Když je otevřela a podívala se na mě, měl jsem co dělat, abych se v nich neutopil. Strašně moc mě překvapila. Je krásná, ale tak nějak jinak. Něžná a křehká. Chtěl bych ji ochraňovat. Sevrít v náručí... Ty ostatní Milanovy přítelkyně byly přece také krásné, přemýšlel jsem. Jenže tahle vyzařuje ještě něco dalšího. Co to jen bylo? Kdybych ji tak mohl vidět znovu. Určitě bych se uklidnil. Přemýšlel jsem. Kdybych ji potkal dříve na diskotéce, nevím, jestli by mě tak zaujala. Asi ne. Měl jsem už krásnější ženy. Něco se mi muselo stát. Musím ji vidět. Rozhodl jsem se. Musím zjistit, co se mi to přihodilo. Možná se uvidíme, promluvíme s ní a zase se uklidním. Ano, tak to zřejmě

bude. S tím předsevzetím jsem se vrátil zpět k mé práci. Přesto jsem se nemohl dočkat, až ji znovu uvidím.

NEMOCNICE

Probrala jsem se v nemocnici. Ležela jsem na pokoji sama. Hrozně mě bolela hlava. Myslela jsem, že se mi rozskočí. Sáhla jsem si na ni a nahmatala obvaz. Matně jsem si vzpomínala, co se stalo. Ten muž. První, co se mi vybavilo. Co se to jen stalo? Jak můžu myslet na nějakého muže, který se mi snad jen zdál. Měla jsem si přece brát Milana. Ano, už si vzpomínám. Někdo do mě vrazil.

Vizita. Doktor říká něco o otřesu mozku. Prý si mě tu pár dní nechají. Dítě je v pořádku. Jsem těhotná. Ano. Vše se mi začíná vybavovat. Hory, tam to začalo. A pak stěhování k Milanovi a nakonec ta svatba. A ten chlapík, co mi popletl hlavu, aniž bychom se ve skutečnosti potkali. Strašné. Musím se vzpamatovat.

Po obědě někdo zaklepal na dveře. Vešel ON. Zatajil se mi dech. Tak on se mi nezdál. Fakt existuje. To není možný. A jde za mnou? Koukala jsem na něj asi dost nevěřicně, protože hned začal mluvit.

„Ahoj, já jsem Timy, Milanův kamarád.“

„Ahoj, Lucie,“ představila jsem se.

„Já, no, přišel jsem se omluvit. Asi jsme do sebe na svatbě vrazili a ty jsi upadla a omdlela.“

„Ano, vzpomínám si na ten náraz. Co jsi dělal? Byla to rána jako z děla,“ pousmála jsem se.

„Já, chvátal jsem, Milan mi tě chtěl představit a někdo na mě promluvil a já se otočil a setrvačností jsem do tebe vrazil. Promiň. Ještě jednou se omlouvám.“

„Dobře, omluva se přijímá. Tak už se neomlouvěj. Ráda tě poznávám. Milan o tobě básnil. Prý jsi někde cestoval,“ převedla jsem hovor na jistější půdu.

„Ano, přijel jsem z Jižní Ameriky. Tedy konkrétně z Peru.“

„Opravdu? To zní moc zajímavě. Povíš mi o tom něco?“ vyzvala jsem ho. Skutečně mě to moc zajímalo. Do té doby jsem neznala osobně nikoho, kdo by se takto toulal po světě.

„Moc rád. A chtěla bys vidět také nějaké fotky?“ nabídl mi.

„To by bylo úplně fantastické! Jen v tuhle chvíli je pro mě nejpříjemnější, když mám zavřené oči. Tak mi o tom povídej a já si to budu představovat. A až se uzdravím, můžeš mi ukázat fotky a já ti povím, jestli jsem se strefila.“

Timoty začal vyprávět o té moc zajímavé zemi a já s nadšením poslouchala. Byli jsme tak zabraní do hovoru, že jsme ani nepostřehli, že přišel Milan.

„Ahoj Luci, jak ti je?“ ptal se hned starostlivě. Pak se otočil na Timyho. „Čau kámo, co ty tady děláš? Tebe bych tu tedy nečekal.“

„Přišel jsem se Lucce omluvit za to, jak jsem do ní vrazil. To kvůli mně má ten úraz. A povídám jí o Peru,“ vysvětloval Timy.

„A je to moc zajímavé,“ potvrzovala jsem. „Také mám slíbené fotky, až se budu moct chvíli koukat.“

„Aha, no, dobrý, ale chlape, víš, my teď máme jiné starosti. Čekáme rodinu a musíme naplánovat nový termín svatby,“ usměrňoval nás Milan.

„Dobrá, tak já půjdu. Dopovídáme to jindy,“ rozloučil se Timy. Podíval se na mě a já četla v jeho očích, že odchází jen velmi nerad.

„Děkuji Timy, bylo to opravdu moc zajímavé. Těším se na fotky,“ ozvala jsem se. Ač také velmi nerada, musela jsem ho propustit. V tu chvíli mě Milan vůbec nezajímal. Ani jeho starosti o miminko, ani nový termín svatby. Začala jsem dokonce přemýšlet o tom, že to bylo znamení, a že si ho nemám brát.

„Čus,“ prohodil Milan směrem k Timymu a víc se o něj nezajímal. Začal mi vyprávět, že jeho rodiče domluvili nový termín svatby už za dva týdny. Najednou jsem měla pocit, že ke mně mluví někdo cizí. Nechápala jsem, co mi to tu vypráví. Ani malinko mě to nebavilo. Cítila jsem obrovský rozdíl oproti rozhovoru s Timym, kdy jsem hltala každé jeho slovo. Co se to stalo? S kým já to čekám dítě? Co jsem to provedla? Chtělo se mi brečet.

„Co říkáš, Luci?“ otočil se na mě najednou Milan. Netušila jsem, na co se ptal. „Ty mě neposloucháš?“

„Promiň, Milane, hrozně mě bolí zase hlava. Co jsi myslel?“

„Jestli už budeš za dva týdny v pořádku, abychom se mohli vzít?“

„Ne, Milane, za dva týdny se určitě vdávat nebudu. Možná to bylo znamení, víš, asi se nemáme vzít. Chtěla bych cestovat. Ne platit obrovskou svatbu. Na co?“ odpověděla jsem mu podle pravdy, co jsem momentálně cítila. Ano, toužila jsem cestovat. S Timym. To už jsem tedy neřekla. Rozhodně jsem neměla na svatbu žádnou náladu.

„Luci, co se to s tebou stalo? Asi ta rána do hlavy byla větší, než se zdá. Jsi těhotná, milujeme se a chceme být rodina. To už jsi zapomněla?“

„Omlouvám se, Milane. Nezapomněla. Jen zkrátka vidím teď i jiné možnosti v životě.“

„To Timoty?! Pomotal ti hlavu. To jeho Peru. Ale to není skutečný život, Luci. My žijeme tady, pracujeme tady. Až budou děti větší, můžeme někam jet. Proč ne, dovolená je fajn.“

„No právě, chtěla bych jet ještě teď, než se to malé narodí.“

„Luci, to nepřipadá v úvahu. Co tě to napadlo. To ti nedovolím. Mysli na zdraví a bezpečí našeho dítěte. Ano? Už o tom nechci slyšet,“ razantně to zamítnul Milan.

„Co je vlastně dneska za den?“ obrátila jsem list. Neměla jsem v úmyslu se s Milanem hádat. Evidentně máme každý jiný názor na život. Ano, a to je možná přesně ten problém. Skutečně je dobré se vzít a mít spolu rodinu? Jenže co dítě? Dítě chci, je mi třicet pět a Milan určitě bude skvělý táta. Umí vydělat peníze, je milý, hezký. Co to blbnu? Opravdu mi tedy ten Timoty zamotal hlavu. Jenže při vzpomínce na něj jsem úplně celá pryč. Snažím se na něj nemyslet, ale nejde to. Je pořád se mnou. Nebo ve mně? Mám pocit, že ho neustále cítím každou svojí buňkou. Co se mi to jen stalo? Chci spát a probudit se do normální reality, kde je všechno v pořádku.

„Dneska je sobota, zlato. Opravdu to musela být pořádná rána do hlavy,“ díval se na mě starostlivě.

„Ano, asi byla. Prosím, necháš mě odpočívat? Chtěla bych se prospat,“ požádala jsem ho. Musím se zklidnit a utřídit si myšlenky.

„Tak dobře. Luci, přijdu za tebou večer, ano?“

Dal mi pusu do vlasů a odešel. Ulevilo se mi. Zavřela jsem oči a skutečně jsem měla v úmyslu spát. Nešlo to. Jakmile jsem zavřela oči, viděla jsem naprosto jasně Timyho. Jeho úsměv, zářící oči, slyšela jsem jeho hlas. Z očí se mi začaly řinout slzy. Já jsem se snad silně zamilovala? Je to vůbec možné? Vždyť se ani neznáme. Z Milana jsem

tehdy byla na začátku také okouzlená. Možná je to jen předsvatební panika. Ano, to bude ono. Nesmím to brát tak vážně. Trochu mě to zjištění zklidnilo a já mohla usnout.

Když jsem se zase probírala a otevřela oči, seděl Milan u mé postele. Cítila jsem zklamání. Čekala jsem snad, že tam bude Timy? Věděla jsem, že je to naprostý nesmysl, ale ano. Asi jsem doufala na nějaký zázrak. Nestal se. Když jsem otočila hlavu, naopak jsem uviděla celou rodinu. Moji i jeho. No potěš. Tak z toho už se tak snadno nevykroutím.

Zpovídali mě ohledně nového termínu svatby. Prý jestli se nechceme vzít už tady v nemocnici. Vše bylo připraveno, napečeno, proč tedy čekat a odkládat to. Musela jsem je všechny najednou informovat, že to rozhodně nechci. Argumentovala jsem tím, že si chci svatbu užít a mít krásné fotky a ne ležet v posteli s bolavou hlavou. Tvářili se tak nějak kysele, ale už mě nepřemlouvali. Uf. Oddechla jsem si. Prozatím tedy toto téma zažehnáno. Řekla jsem, že to budeme plánovat až v okamžiku, kdy budu zase zdravá a budu se cítit fit. Že teď nedokážu přemýšlet. Tak to jsem tedy nelhala. Jen jsem nemohla nikomu říct, že to je kvůli Timymu. Kde asi je? Co asi dělá? Byl tak jiný než Milan. Tak svobodný. Nadšený životem. Měl plno plánů. Prostě mě dostal. Totálně. Co já vlastně vím? Třeba nějakou má? Ale asi ne. Milan o žádné nevěděl. Tak teď už má. Mě. A já jeho. Hm. A co udělám s Milanem? Dívá se na mě jak na svatý obrázek. Co když mě opravdu miluje? Vždyť jsem si to tak přála. Jenže jen na začátku. Než jsem ho poznala. Ale i pak jsem z něj byla unešená. Byla. To je pravda. I když vlastně jsme spolu pořád jen souložili. Tak se mi s ním líbil sex. To ano. A zbytek? Vlastně nevím. Nic jsme spolu

nepodnikali, maximálně jsme si zašli na večeri. To je vše. Pak už zase rychle do postele. Ne, že by to nebylo fajn. Ale vydrží to na celý život? A jak je možné, že jsem se tak pobláznila z Timotyho? Pokud by můj vztah s Milanem byl v pořádku, neměl by Timy přece žádnou šanci. Kdyby byl ten pravý. Jak by to asi bylo, kdybych si měla brát Timyho a objevil se Milan? Zkoušela jsem si tu situaci představit. Myslím, že by se mi Milan určitě líbil. Je to opravdu krásný chlap. Urostlý, pěkná postava, černé vlasy. Je opravdu sexy. Ale přesto mám pocit, že by proti Timymu neměl šanci. Prostě hezký chlap, bych si řekla. Je to vůbec možné? Během tak krátké doby potkat dva zajímavé mladé muže? A mám si vzít toho nepravého? Bože prosím, pomoz mi. Ať udělám to správné rozhodnutí.

Naštěstí už je konec návštěv. I když jsou tu lékaři dost vstřícní a nedodržují přesně návštěvní hodiny, žádají všechny, aby odešli. Bude večere. Nemám na jídlo ani pomyšlení. Chci spát a spát a spát. Na nic nemyslet. Chci vědět přesně, co mám dělat. Co je to správné. S bolestí hlavy zase usnu.

Vzbudím se až ráno. Chvilí přemýšlím, co se děje a kde to jsem. Aha. Vzpomínám si. Nemocnice. A bude zřejmě pondělí. Jestlipak za mnou přijde Timy? Už je to tady zas. Moje první myšlenky patří jemu. Ne, nebudu na něj myslet. Nikam to nevede, naopak jsem z toho jen rozhozená. Chtěla bych být už zdravá a jít za ním a prohlédnout si jeho fotky a vůbec. Chci být s ním. Jenže teď bydlíš s Milanem, holčičko, připomenu si. Tak tam se nechci vrátit. Doufala jsem, že se mi třeba rozjasní a budu vědět, co mám dělat. Nic. Zmatek. Snad ještě větší než včera. Musím se s někým poradit. Niky, napadne

mě. To je jediný člověk, kterému se mohu svěřit. Hned jak se uzdravím, navštívím ji.

V deset hodin vizita. Doktor si mě prohlíží a vrtí hlavou. Prý jsem na něco spadla a rozbila si hlavu. A do toho střední otřes mozku. Tedy, ten Timy mi dal. Prý také musí podat trestní oznámení. Ublížení na zdraví, i když to bylo neúmyslné. Proto se Timy tak snaží? Abych nepodala oznámení? Doktor říká, že když budu marodit déle než týden, musí to podat. Takže v pátek nejpozději musím být ok. Byla to nešťastná náhoda. Timy se tam prostě připlctl. Nebo já. Jen on měl větší páru, tak to se mnou seklo.

Po obědě chci odpočívat. Vlastně pořád chci spát. Spát a spát a probudit se v náručí u Timyho. Musím se sama té představě pousmát. Je divné, že jsem tu na pokoji sama. I když jsem za to ráda. Nemám náladu se s nikým bavit. Tedy jinak řečeno, náladu mám jen na Timyho. No snad mě to přejde. Copak bychom měli nějakou šanci? Přebíral by Milanovi skoro manželku? A navíc, co s ním čeká dítě? Hm. Docela silná káva. Musím uznat.

Druhý den jsem šel do nemocnice, abych to zjistil. Jako záminku jsem si dal omluvu za tu srážku. Tedy to jsem chtěl také, ale to jsem mohl udělat i později. Musel jsem to vědět. Co to je, co mě tak zaujalo.

Moje zjištění mě dost překvapilo. Bylo to cosi nepopsatelného, něco co vyzařovala, zvláštní energie. A když se na mě podívala, byl jsem ztracený. Neměl jsem tam chodit. Teď už na ni vůbec nemohu zapomenout. Ó Timoty, ty ses tedy dostal do pěkné šlamastiky. Uteč dřív, než se zamiluješ. To je tedy překérka. Milan chce, abych mu šel za svědka. A já najednou nějak nemohu. Slíbil jsem jí nějaké fotky. Jsem idiot. Budu se s ní muset

zase potkat. Bylo by hloupé, kdybych to neudělal. Měla by mě za nějakého kecálka. Anebo přesvědčuji sám sebe? V hloubi duše vím, že ji toužím potkat znovu. Co se mi to stalo? Musím být racionální. Vezmou se s Milanem a budou šťastná rodina. Čekají spolu miminko. Nemám nárok se mezi ně míchat. Ano, rozumově jsem to chápal naprosto dokonale.

Tak proč mi jen nejde nechat ji být? Možná proto, že přesně taková by měla být žena, kterou chci mít po svém boku? Kterou už dlouho hledám? Jasně Timy, a našel jsi ji těhotnou na Milanově svatbě. Prosím tě, prober se. Lucko, proč jen jsme se nepotkali jinde? Proč jsi třeba se mnou nejela do Peru? Snesl bych ti modré z nebe. Musím si přiznat, že mě dokonale okouzila. Jak se jí to jen povedlo? Takhle rychle? Vždyť ji ani neznám. Třeba si jen něco namlouvám. Třeba je stejná pipina, jako všechny ty Milanovy předchozí? Ne, není. Cítím to. A to je tedy velký průser. Navíc ty její oči tak zářily. Kdybych měl odvahu, řekl bych, že se do mě zamilovala. A mám ji? Vždy jsem si myslel, že ano. A teď jsem s rozumem v koncích a netuším, co mám dělat. Půjdu raději pracovat. Za pár týdnů odlétám na další expedici do Peru, jdu to organizovat. Odreaguji se prací. Snad mě to brzy přejde.

Zodpověděl jsem dalších pár e-mailů a vyřídil nějaké telefonáty. Půjdu plánovat itinerář, ať mám jasno, co ještě vše zorganizovat. Poletím druhého června, letenku už mám. Hotel v Limě jsem předběžně zabukoval. Musím upřesnit počet lidí. Expedice je naplněna, eventuálně by mohli jet ještě tak dva lidé. To je maximum. Víc už ne, neměl bych prostor se všem věnovat. Kdyby tak jela Lucka. Tak rád bych jí to tam všechno ukázal. Zarazil jsem se. Timy! Myslíš na skoro manželku Milana. Musím si to připomínat. Zpět k práci. Nutil jsem se. Tedy svoji práci jsem miloval, v tom problém nebyl. Byl jsem vděčný svým rodičům, že mě před pěti lety vzali do Peru s sebou.

Od té doby to bylo jasné. Dal jsem v práci výpověď a začal organizovat expedice do Peru. Je to nádherná země. Nelituju ani na vteřinu. Jen možná jsem díky tomu cestování ještě nepotkal tu pravou. Před Peru jsem byl podobný týpek jako Milan. Chodil jsem chvíli s jednou pipinou a chvíli zas s jinou. Hlavně, že byla krásná a to mi stačilo. Problém byl v tom, že mě ty vztahy nenaplňovaly.

A pak se něco dost zásadně změnilo. Ani nevím přesně, kdy se to stalo. Začal jsem být mnohem více napojený na přírodu a takovýchle ženy mi přestaly cokoli říkat. Zjistil jsem, že si s nimi nemám o čem povídat. Neměly žádné zájmy, jen svou krásu. To bylo vše. Pravda, občas nějaká přijela i na mou expedici. Chvíli to vypadalo, že by to šlo, ale zatím žádná z nich nebyla ta pravá. Vlastně to byly spíše jen takové románky. A poslední dobou už mě nenaplňuje ani to. Lucka je po hodně dlouhé době žena, která mě skutečně zaujala. Nic, zapomenu na ni. Odjedu a bude klid. Zkoušel jsem přesvědčovat sám sebe.

A pak jsem sedl k počítači a jediné, čemu jsem dokázal věnovat pozornost, byl výběr fotek, které bych jí rád ukázal. Zajdu za ní znovu. Nedá se nic dělat. Musím ji vidět. Ono se to nějak ukáže. Vždyť nic nedělám. Jen si povídáme, namlouval jsem sám sobě.

NÁVŠTĚVA

Někdo zaklepal. Pozvala jsem hosta dále. Že by Timy? Rozbušilo se mi srdce. Ne, je to Niky. Taky dobrý. Sprízněná dušička. Mohu to s ní probrat.

„Ahoj Luci, co jsi to prosím tě vyváděla?“ spustila na mě hned ode dveří.

„Niky, ráda tě vidím. No, upadla jsem. Kdo ti to řekl?“

„Tvoje máma. Náhodou jsme se dnes ráno potkaly v obchodě.“

„Super, jsem šťastná, že si s tebou mohu popovídat.“

„No tak to vysyp. Co se stalo? Milan si tě nechce vzít nebo co?“

„Naopak, Niky. Milan chce. Tlačí na svatbu. To já z toho chci vycouvat.“

„Cože? To není možný! Luci, ty ses fakt musela strašně praštit. Jak se ti to stalo?“

„Vrazil do mě jeden Milanův kamarád. Byla to nehoda. Jenže já se do něj strašně moc zamilovala. Niky, on je ten pravej. Je to přesně chlap, jakého jsem si od života přála. Nevím, co mám dělat,“ přiznala jsem se.

„Ještě jednou, prosím tě. Jakej kamarád? Neříkala jsi nedávno tohle o Milanovi? Holka, ty jsi praštěná,“ smála se mi Niky.

„Jo já vím, je to na hlavu. Je to Milanův nejlepší kamarád. Přiletěl z Peru Milanovi na svatbu. Šel mu za svědka. Jenže ještě než se obřad konal, vrazili jsme do sebe, já upadla a zranila se. Takže se žádná svatba nekonala. A když jsem ho poprvé uviděla, když jsem se mu podívala

do očí, věděla jsem, že to je on. Ten pravý pro mě,“ zahrnovala jsem Niky informacemi.

„Já se z tebe picnu. A co Milan? A co dítě?“

„No to je právě to, co nevím.“

„Počkej, a on se do tebe taky zamiloval? Není to jen nějaká předsvatební panika? Někaké poblouznění?“

„Já nevím, Niky. Byl tu včera za mnou. Povídali jsme si. Je úplně jiný než Milan. Je prostě úžasný. Cestuje, dělá přednášky, výstavy fotek. Takový ten přirozený typ. Milan je hodný, já vím. Dělá vše, co chci. Jenže, asi toho nemáme moc společného. Když jsem mu řekla, že chci cestovat, zakázal mi to. A já cestování miluju, to víš.“

„Vím, no. Jak se jmenuje ten tvůj nový objev?“

„Timy. Tedy Timoty. Příjmení zatím nevím.“

„Počkej, ten Timoty, co pořádá zájezdy do Peru?“

„Ty ho znáš?“ posadila jsem se na posteli. To mohla být důležitá informace.

„Osobně ne, ale už jsem o něm slyšela. Jo, holka, po tom blázní spousta žen. Jsi si fakt jistá, že on se taky zamiloval? Aby sis nezničila svoje štěstí kvůli nějaké iluzi.“

„Aha, já o něm ještě nikdy neslyšela. Nevím. Slíbil mi, že mi ukáže nějaké fotky z Peru a celou dobu se na mě tak díval. To se nedá popsat. Četla jsem to v jeho očích. Jak to mám zjistit?“

„Bud' trpělivá. Třeba se cítí provinile, že tě zranil. Tak uvidíš. Neukvapuj se. Zatím si Milana nech. Ježíšmarjá, čekáš s ním dítě. To je vážný. Říkala jsem ti to, prezervativ, kočička.“

„Kéž bych tě byla bývala poslechlá. Ano, máš naprostou pravdu. Já vím, že je to vážný. To dítě chci. V tom mám jasno.“

„No tak hurá. Aspoň něco. A máte něco konkrétně domluvené?“ ptala se zvědavě Niky. Jen jsem zavrtěla smutně hlavou.

„A co ty, Niky?“ převedla jsem řeč na kamarádku, aby mi mohla poreferovat o svých zážitcích a objevech.

„Tak zajímavé jako ty to nemám,“ smála se.

„Hm. Buď ráda. Není to úplně příjemné. Jsem z toho vážně rozhozená.“

„To budou ty hormony. Asi to těhotenství. Zklidní se to. Nech to plynout. Hele, jestli je to láska, budete prostě spolu,“ pronesla Niky a mě to nějak uklidnilo. Už jsem se dokázala soustředit na to, co vypráví o sobě a odreagovala jsem se tak, že jsem se začala i smát. Na chvíli jsem vše pustila a věnovala se nám dvěma.

Asi po půlhodině někdo zase zaklepal na dveře. „Dále,“ řekly jsme obě najednou. Do pokoje vešel Timy. Okamžitě se mi sevřel žaludek. Podívala jsem se na Niky. Ta to okamžitě pochopila a zvedala se k odchodu.

„Výborně, pojdte dál, já zrovna odcházím. Prima Luci, zase přijdu, uzdrav se a dávej na sebe pozor. Pá,“ vysypala ze sebe ve spěchu a už byla u dveří.

„Ahoj Luci,“ pozdravil mě Timy.

„Ahoj,“ usmála jsem se.

„Vidím, že už je ti lépe, to jsem rád.“

„Jo, Niky mě rozptýlila. Je to fajn holka. Mám ji ráda.“

„To je hezké. A že nebyla na tvou svatbě?“

„Koukám, že sis tam všechny ženy pozorně prohlédl,“ zkoumavě jsem si ho prohlížela.

„Neee, to ne, jen mi tam Milan představil nějakou Andrejku a Romanu. Tak to zas nebylo tak moc. A pak mi chtěl představit tebe,“ dodal a zase tak na mě koukal. Opravdu si to namlouvám? Cítím to z něj. Nebo si to tak moc přeju?

„Ano, máš pravdu. To nestihl. Timy, doktor říkal, že když budu marodit déle než týden, musí na tebe podat trestní oznámení. Chci ti říct, že nemusíš mít starost. Vím, že to byla nehoda, a že jsi za to nemohl. Řeknu to i policii. Tedy jestli se neuzdravím. Zatím mě ta hlava dost bolí. Ale je teprve úterý.“

„Aha, to mě nenapadlo, že by to někdo mohl tak brát. To ti děkuji. Já bych ti nikdy neublížil. Naopak, kdyby to šlo, zachránil bych tě,“ spiklenecky na mě mrknul.

„To je milé.“ Nechodí za mnou tedy kvůli tomu oznámení. Srdce mi poskočilo radostí. „Nemusel jsi včera tak rychle odcházet. Bylo to moc zajímavé povídání. Úplně jsi mě nadchnul. Hned bych tam s tebou jela,“ dodala jsem s nadšením.

„Tak pojed’,“ laškoval se mnou Timy.

„Myslíš to vážně? Šlo by to vůbec? Víš, že čekám s Milanem dítě.“

Celou dobu se mi díval do očí a usmíval se. Teď sklonil hlavu a pokýval s ní.

„Ano, to vím,“ řekl posmutněle. Chvilku jsme neříkali nic. Myslel na to samé, co já?

„Timy?“ promluvila jsem jako první.

„Ano Luci?“ podíval se zase na mě.

„Neodpověděl jsi mi.“

„Myslím to vážně. Šlo by to. Já bych byl rád.“

„A kdy zase odlétáš?“ ptala jsem se, jako by bylo samozřejmé, že poletím s ním.

„Asi za měsíc. Opravdu poletíš?“ díval se na mě a dychtivě čekal na mou odpověď.

„Strašně moc chci.“

Usmívali jsme se na sebe. Vypadalo to, že jsme na sebe napojeni a domlouváme se telepaticky.

„A co Milan?“ přerušil naše spojení Timy.

„To nevím. Když jsem mu začala říkat o cestování, zakázal mi to,“ přiznala jsem smutně.

„Vezmeš si ho?“ zeptal se mě.

„Já nevím. Přemýšlím o tom, že to bylo znamení, že spolu nemáme být.“

„Ano, taky si myslím. Bylo to znamení. A proč sis ho chtěla vzít?“

„No protože spolu čekáme miminko.“

„A miluješ ho?“ díval se na mě a já se ztrácela v jeho pohledu.

„Já nevím. Myslela jsem si, že ano. Teď o tom pochybuji.“

„To asi není nejlepší důvod ke svatbě.“

„Ano, máš pravdu. Jen nevím, co mám dělat. Je na mě tak hodný, pořád mi opakuje, že mě miluje a že se mnou chce mít rodinu. Nedokážu mu říct, že se to u mě změnilo. Vlastně nevím, jestli jsem ho někdy opravdu milovala. Okouzlit mě, to ano. A bylo mi s ním hezky. Ale asi to nikdy nebylo sto procent. Jsem z toho velmi zmatená. Rozumíš mi, víd?“ svěřila jsem se mu. Kde se ve mně brala ta důvěra? Vždyť to byli nejlepší kamarádi. Co když mu to řekne? No, možná by to bylo řešení.

„Asi ti rozumím. Jenže Lucko, já ti nemohu říct, co máš dělat. Je to tvoje rozhodnutí. Já ti mohu jen říct, že bych si přál, abys tu odvahu našla a vše mu popravdě řekla. Zamotáš se do toho a pak to bude ještě složitější. A netajím se s tím, že budu skutečně rád, když se mnou odjedeš do Peru.“ Domlouval si tady se mnou vztah? Znělo mi to tak. Vše jsme si říkali očima.

„Timy, já udělám vše proto, abych s tebou mohla odjet. Vážně o to moc stojím. Tvoje vyprávění mě skutečně nadchlo. A až se to malé narodí, bude problém někam jezdit. Nebo prostě už tu nebudu sama.“ A zamilovala jsem se do tebe. Naprosto šíleně. To jsem mu nahlas neřekla. Jen jsem to vysílala každou svojí buňkou. Věřila jsem tomu, že to vnímá stejně.

„Tak dobře. Budu se moc těšit. Zítra za tebou zase přijdu. Jestli smím, ano? Ted' už raději půjdu, abychom se tu nepotkali s Milanem. To by asi nebylo úplně dobré.“

„Určitě za mnou smíš přijít. Budu se také těšit.“

Usmáli jsme se na sebe. Stiskl mi ruku a pak se ke mně naklonil a dal mi pusku na tvář. Ještě mi ode dveří zamával a pak zmizel. Právě včas. Během pár minut se objevil Milan.

Vážně jsem ji pozval do Peru? Těhotnou? Já jsem se musel naprosto zbláznit. Timoty, tak tady už asi sprcha nepomůže. Ty ji normálně balíš. Nerozuměl jsem sám sobě. Totálně mě vykojčila. Řekla, že Milana možná nemiluje. Nesmím si dávat žádné plané naděje. Jenže, ona je prostě báječná. A chce, abych za ní zase přišel. To bylo jasné. Ale co Milan? Kdyby s ním nečekala to dítě. Zkusím s ním zajít na pivo a dozvědět se víc. Třeba také není zamilovaný. A co, Timoty, co by bylo pak? Vzal by sis ji ty a staral

se o cizí dítě? Tedy znělo to strašně. Cizí dítě. Nevím, jestli bych na to měl. Ani nevím, jak bych zvládl svoje dítě. Natož cizí. Neměl bych s ní nic plánovat. Čím mě tak přitahuje? Proč dělám to, co dělám? Potřeboval bych nějaký návod na tuhle situaci. V životě by mě nenapadlo, že by mě mohla zaujmout nějaká zadaná žena. A navíc mého nejlepšího kamaráda. Kde ji vůbec potkal? Možná mi to říkal, ale nějak jsem tomu nevěnoval pozornost. To jsem ji ještě neznal. Ted' mě zajímá úplně všechno. Rozhodnuto. Vytáhnou Milana do naší oblíbené restaurace.

„Ahoj Luci, vypadáš mnohem lépe,“ pozdravil mě Milan.

„Ahoj. Ano, cítím se mnohem lépe. Byla tu za mnou Niky, trochu mě rozptýlila,“ řekla jsem jen půl pravdy. To, že mě vyléčil Timy, jsem si nechala pro sebe. Je to vůbec možné? Musel se zamilovat jako já. Určitě. Jsem v sedmém nebi. Milana je mi líto. Já si ho nevezmu. Jsem si jistá. Pojedu do Peru. Zvládneme to s miminkem. Není to úplně jednoduché, ale Timy mi pomůže a já budu moct být s ním. Udělám pro to všechno. Nic mě nemůže zastavit.

„Tak to už budeme moct naplánovat nový termín naší svatby,“ rozplýval se.

„Ne, Milane. Nechci nový termín. Tohle bylo znamení. Nemáme se brát,“ informovala jsem ho naprosto klidně.

„Luci, to nejde, vždyť čekáme dítě. A ty jsi taky chtěla svatbu. Miluju tě. Co se děje? Prosím, řekni mi to. Udělám pro tebe cokoliv.“

„Já vím, Milane. Jsi moc hodný. Děkuji, nic nepotřebuji. Prostě budeme mít miminko, ale já se nebudu teď vdávat.“ Možná, kdyby mě požádal o ruku Timy, jelo mi hlavou. „Promiň, to není tvoje

chyba. To já. Chci vše v klidu rozmyslet. Nechci prostě takovou svatbu. Musím se nad svým životem zamyslet. Jak chci žít dál.“

„To je přece jasné. Budeš maminka, já táta a budeme spolu vychovávat dítě. Budeme žít jako rodina. Šťastná rodina. Máme krásný dům se zahradou. Budeme cestovat. Neboj, pojedeme, kam řekneš. Prosím, nekaž to. Vše bude fajn.“

„Milane, prosím, netlač na mě. Já jsem rozhodnutá. Asi jsme vše uspěli. Nechme to vyvíjet tak nějak přirozeně. Ano?“

„Pro mě je přirozené, že se vezmeme. Ty už si mě nechceš vzít?“

„Ne, teď si tě nechci vzít.“

„Ty už mě nemáš ráda?“

„Mám tě ráda.“ Jenže miluju Timyho. Odpusť mi, Milane. Co mám jen dělat.

Milan si to vysvětlil po svém. Bral to jako vyznání lásky. Sednul si ke mně a začal mě hladit. Nedokázala jsem mu to říct. Nedokázala jsem ho odstrčit. Začal mi hladit břicho a mluvit na naše miminko. Bude opravdu skvělý táta. To mu nemohu upřít. Musela jsem uznat, že byl opravdu příjemný a milý. Skutečně by mě na ruku nosil. Co se mi nezdá? Jenže když odešel, měla jsem před očima Timyho. Ať jsem se snažila, jak jsem chtěla, Milan tam nebyl. Jako bych na něj zapomněla. Jediné, co mě zajímalo, bylo, kdy za mnou zítra přijde Timy.

Přišel hned po obědě. Sednul si ke mně a objal mě. Povídali jsme si a bylo to úžasné. Cokoli Timy řekl, mě zajímalo. Smáli jsme se spolu. Byl opravdu jiný než Milan. Chvilí mě pak držel za ruku. Bylo to jasné. Chtěl se mnou mít vztah. A já byla naprosto slepě zamilovaná. Plánovali jsme spolu cestu do Peru. Už měl termín odletu. Druhého

června. Letěl přes Madrid do Limy. Odlet odpoledne. Ptal se mě, jestli mi má koupit také letenku.

„Ještě ne, prosím. Včera tu byl Milan, nedokázala jsem mu nic říct. Je tak šťastný, milý, snaží se. Je to tak komplikované.“

„Luci, já už s tebou počítám. Těším se, až ti tam všechno ukážu.“

„Já taky, Timy. Opravdu. Moc. Prostě odletím. Řekla jsem mu, že si ho nevezmu.“

Vypadalo to, že ho ta zpráva potěšila.

„A kdy tě pustí?“

„Možná už zítra. Pročpak?“

„Pořád mám špatný pocit, že se tu každým okamžikem objeví Milan. Nerad bych mu to vysvětloval.“

„A co kdybys sebral odvalu a řekl mu to? Že spolu poletíme do Peru.“

Díval se na mě a bylo vidět, že jsem ho zarazila.

„No to máš asi pravdu. Měl by se to dozvědět. Ale nejdřív si to s ním musíš vyřešit ty. Je to můj dlouholetý kamarád. Nechci, aby to bral ode mě jako podraz.“

„Tak aspoň vidíš, jak je mně. Také mám pocit, že ho zrazuji.“ Povzddechla jsem si a opřela se důvěrně o Timyho. Pak už jsme ani moc nemluvili. Jen jsme tak seděli v objetí a bylo nám krásně. Tedy mně určitě. Byla jsem šťastná. Byla jsem si naprosto jistá, že Timy je pro mě ten pravý. Vyměnili jsme si telefonní čísla. Slíbila jsem mu, že mu dám vědět, jestli mě zítra pustí. Když ano, sejdem se odpoledne ve městě. Když ne, přijde zase za mnou. Těšila jsem se. Všechno bude fajn.